

Aşkın Gölgesinde
Nurullah Konursu

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Tuğba Ünlüer

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Temmuz 2025

ISBN: 978-625-5896-56-8

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

AŞKIN GÖLGESİNDE

Nurullah Konursu

1. BÖLÜM

Gıcırdayan merdivenlerden yavaş yavaş yukarı çıkmaya başladı. Canı sıkıldığında, yapacak bir şey bulamadığında kendini, tarihe açılan pencere gibi gördüğü ve ruhuna dinginlik veren bu çatı katına atardı. Merdivenin çıkardığı ses, birazdan göreceği ve artık tarihteki yerini almış eşyaların girizgâhı gibiydi. Belki de onu asıl heyecanlandıran içerdeki eşyaların kim tarafından ne zaman kullanıldığının tam olarak belli olmamasıydı ya da en azından bir kısmının öyle olduğunu düşünüyordu. Tüm bunlardan olsa gerek evin bu bölümü kendini bildi bileli ona gizemli geliyordu.

Elini, epeydir girilmediği belli olan çatı katının tozlu kapısına attı. Kapıdan çıkan ses, merdivenlerin devamı niteliğindedi. Adımını loş odadan içeri atıp tumbul elektrik anahtarını el yordamı ile bulup düğmeyi aşağı çekti. Lamba yanınca gözlerini kısıtı ve ampule dikkat kesildi. Ampulün etrafındaki tozların bir kısmı silinse de geçmeyecek türdendi ve eşyalarla birlikte tarihselliğin bir parçasıydı âdeta.

Tarayan gözlerle etrafına baktı. Ne aradığını bilmiyordu. Özellikle bir şey için de çıkmamıştı. Odanın muhtelif bölümlerindeki eşyalar bir müzayedenin kıymetli eşyaları gibi yerlerini almışlardı. Önce köşenin birindeki tahta bavul dikkatini çekti. Diğer köşede, deri görünümlü, geniş kemerli üst üste konulmuş iki valiz vardı. Bu valizler kim bilir ne heyecanlara, seyahatlere eşlik etmiş ve nice vuslatlara tanıklık etmişti. Başka bir tarafta yine sahiple-

rinin ve onu kullananların en özel anlarını paylaşmış tahta bir sandık ve üzerinde kömürlü bir ütü vardı. Nice bayramlarda, düğünlerde, özel günlerde ve belki de en özel buluşmalarda giyilen kıyafetlere son şeklini veren kömürlü ütü arz-ı endam ediyordu.

Çatının zeminle birleştiği noktaya yakın bir yerde tamir edilmeyi bekleyen, bir zamanlar etrafında şen şatır muhabbetlerin, demli bir çay ile birlikte yudumlandığı bir semaverin beklediğini gördü. Kapıya yakın duvarın dibinde iki tuğla ve genişçe bir tahta ile oluşturulmuş mini bir platformun üstünde diğerlerinden birkaç on yıl daha eski olduğu anlaşılan, paslanmaya yüz tutmuş ama harlı bir ateşle kalaylanırsa eski göz alıcılığına kavuşacak bakır ibrik ve tepsile birlikte daha önce renginin kırmızı olduğu sanılan iki toprak küp vardı. Kapının tam karşısında ise en son ne zaman serildiği bilinmeyen ortasından ve kenarlarından yer yer sökülmelerin olduğu fakat dilinden anlayan birinin dokunuşlarıyla kendini tekrar sevdiklerinin ayaklarının altına bırakabilecek bir kilim, yılların vermiş olduğu yorgunlukla beli bükülmüş şekilde duvara yaslanmış duruyordu.

Tam tahta bavula yönelecekti ki odanın uzak köşesindeki ahşap bir direğin üzerinde çivi ile asılmış iki tane demir parçayı gördü. Onlara doğru yaklaştı. Başında halkayı andıran ve neredeyse birbirinin aynısı olan bu parçaların ne olduğu hakkında fikir yürüttü. Kurdele ile birleştirilmiş alyansları anımsatan kırmızı çamaşır ipiyle birbirine sıkıca bağlanmış bu demir parçalarını daha önce gördüğünü hatırladı ama ismini ve ne işe yaradıklarını çıkaramadı. Onları göz önünde bulundurmamak ve unutmamak için kapıya en yakın direğin çivisine astı. Tekrar bavula yöneldiğinde bavula yakın bir yerde ve nedense dikkatinden kaçmış olan, içinde kıyafetlerin olduğu iki çuval gördü. Bavuldan önce çuvaları açma isteği ağır bastı. Bir daha açılmamak üzere bağlanmış hissinin veren çuvalın düğümünü biraz uğraşma ile çözdü. Tahmin

ettiği üzere dönemin modasını yansıtmış en özel anlarda ya da gündelik olarak giyilip hükümlerin sürdükten sonra en nihayet kullanılmamak üzere çuvallara girmiş olan kıyafetleri karıştırmaya başladı. İçinde yetişkin elbiseleri ve çocuk kıyafetlerinin olduğu çuvalı incelediğinde geniş paçalı pantolondan uzunca yakalı kıyafetin önemli bir bölümünü oluşturan erkek gömleğine, askılı çocuk kıyafetlerinden omuzları pileli kemerin içinde geçtiği şeritlerin koştığı eskiden genişçe bir kemeri olduğu anlaşılan kadının elbisesine kadar bir dizi kıyafet mevcuttu. Acaba bunları ailesinden kimler giymişti? Elbiseleri yaşının yettiği kadar bildiği aile üyelerine yakıştırdı. Askılı çocuk elbisesini iki eline alıp burnuna yaklaştırdı ve derince bir nefes çekerek kokladı. Çocuk masumiyetini andıran bir koku duyar gibi oldu. Belki de kendisinin öyle hissetmiş olabileceğini düşündü sonra. Kendini bu askılı çocuk elbisesinin içinde görür gibi oldu: Karşısında tombulca bir çocuk, ayağında uçlarında püskülleri ile beyaz küçük kunduralar ve yana nizami olarak taranmış dalgalı saçlar... Gayriihtiyari tebessüm etti, kollarını bir an için birine sarılıyormuşçasına iki yana açtı. Bir hayalde olduğunu anladığında yüzündeki tebessüm uçtu ve kolları yavaşça yana düştü.

Kıyafetleri çuvala gelişigüzel doldurduktan sonra çuvalı eğreti bir şekilde bağladı. Bu defa ahşap bavula yönelmeye tereddütsüz karar verdi. Zamanında epey kullanıldığı belli olan bavuldan geriye, ahşabın sağlamlığına rağmen, birkaç yerde, kendi rengi olan açık yeşil boyası paslanmış ve yuvasından çıkan çivilerden dolayı köprü görevini bırakmaya meyilli menteşeler kalmıştı. Tarihin derinliklerinden çıkıp gelmiş bir hazinenin kapağını açar gibi yavaşça açtı ve daha fazla zarar görmesini istemediği için yine yavaşça kapağını duvara dayadı. Bavulun içine göz attığında içindekilerin ağırlıklı olarak kitaplardan oluştuğunu gördü: Ansiklopedi, ders kitapları ve romanlardan oluşan, küçük bir kitaplığı

dolduracak kadar kitap vardı. Kitaplara teker teker dokunmaya başladı. Bir ikisinin yapraklarını hızlıca çevirdi. Eğildi ve birçok kitaba yaptığı gibi içine çekerek kokladı. O kadar kokladı ki dışarıdan bakanlar onun kitaplarla olan ilgisinin okumakla değil koklamakla sınırlı olduğunu düşünürdü. Kitaplardan bazıları tamirat görmüştü. Şirazesini dağılan kitapların, kimi dikilmiş kimi de eldeki imkânlarla birkaç yerden yapıştırılmıştı. Ders kitapları annesine ya da babasına ait olmalıydı, belki de her ikisine...

Bir kısmı daktilo yazısı gibi olan kitapları hızlıca karıştırmaya başladı. Sayfaların öncesinin ya da sonrasının olduğunu düşündüğü iki satırlık bir şiir gördü.

*“Gökten yıldızları toplardım sana,
Ne olur sevgilim, dönseydin bana.”*

Kim yazmıştı? Sevgiliye bir sitem mi vardı? Ya da karşılıksız kalmış bir sevdanın dile getirdikleri, kaleme döktükleri miydi bilemedi. Tek bildiği, eski olan her şeyin, özellikle de kitapların -hele de kitabın üzerine bilmem hangi tarihte karalanmış iki mısra varsa- onu müthiş heyecanlandırdığıydı.

Kitapları kurcaladıkça sevgiliye duyulan özlemi anlatan birkaç satırın karalandığı sayfalara da denk geldi, artık türünün ne olduğu tam olarak belli olmayan, kurumunun ötesinde ufulanmaya yüz tutmuş, üflesen zerresi kalmayacak çiçeklerin araya sıkıştırıldığı sayfalara da...

Karıştırmaya devam ederek eliyle kitapları hafifçe sağa sola çekip bavulun derinliklerine ulaştı. Bavulun kısa kenarı ile uzun kenarının tam birleştiği noktada ağzı bağlanmış bir poşet gördü. Eline alması ile içindekilerin misket olduğunu anlaması bir oldu. Poşeti açtığı anda küçük bir çığlık attı. Birkaç misketi hemen tanıdı. Onlar onun uğurlu misketleriydi. Hele bir tanesi vardı ki -bor-

doya yakın kırmızı olan- bu bilyeyle neredeyse oyun kaybetmemiştir. Aradan çok uzun yıllar geçmemiştir ama yine de özlediğini hissetti. Misket oynarken bazen dizlerinin üstüne yere oturduğu için ilk olarak dizlerinin yıprandığı pantolonların, kıyafetlerin hızlıca eskittiği günler... Tek bilye ile çıkıp eve on sekiz bilye ile döndüğü günü anımsadığında kendini muzaffer bir komutan gibi hissetmişti. O anları yaşıyormuş gibi tebessüm ederken uğurlu misketini işaret parmağı ile baş parmağı arasına sıkıştırdı. Birkaç adım ötesine yere koyduğu başka bir miskete sol gözünü kısarak nişan aldı. Atış eskiden olduğu gibi tam isabetti. Uğurlu misketini cebine koydu. Diğer misketi de torbanın içine atıp ağzını kapattı ve bavuldaki yerine koydu.

Karıştırmaya devam etti. Kitapların en altında, misketleri koyduğu yerin hemen yanında ilk bakışta kitap olup olmadığı belli olmayan ama eline aldığı fotoğraf albümü olduğunu anladığı albümü eline aldı. Göğüs hizasına getirdikten sonra kendinden biraz uzaklaştırdı ve dudaklarının ucundan çıkan soğuk nefesin rüzgârıyla kapaktaki tozları kısmen dağıttı. Belki de içindeki fotoğraflar kadar eski olan albümün yıpranmış gövdeden ayrılmaya dünden razı kapağını açtı. Fotoğraflarda ilk bakışta ancak bir iki aşına yüz gördü. Çoğunu ise bilen birinin yardımıyla dahi tanıyamayacağını anladı. Konuşkan ve muhabbeti seven yapısından olacak ki bir an için fotoğrafla konuşacakmış gibi baktı. Fotoğrafla konuşan bazıları soru sorsan cevap verecekmiş gibi canlı bakarken bazılarınınsa kadraja bakarken ruhen orada olmadığı, kafasında bilmem hangi mesele ile cebelleştiği rahatça görülebilirdi. Bakışların bulunduğu bedenden sıyrılıp insan ruhu ve anatomisinin dış dünyayı yansıması olduğuna kanaat getirdi. Bir hekim için de psikolog için de bakışlar rahatsızlığın teşhis ve tedavisinde pekâlâ ipucuydu. Bir an aşına yüzlerle etrafındaki eşyaları eşleştirmeyi düşündü. Gözlerine baktığında birinin, “Evet,

o eşyayı ve ütüyü kullanan bendim.” diğèrinin “Kilimi belki ben dokumadım ama en önemli sırlarımı onunla paylaştım.” diyeceğini; bir başkasının ise “O gördüğün bakır tepsi ve ibrik benim çeyizimden kalma.” diyeceğini sandı bir an.

Fotoğraflara o kadar daldı ki âdeta fotoğraf çekilme anına yolculuk yaptı. Pozlara, kıyafetlere bakınca fotoğraf çekirtmenin bugünkü gibi alelade bir iş olmadığını hemen anladı. Saçların itina ile tarandığı toplandığı ya da nasıl yakıştığı düşünülüyorsa o hâle getirildiği ve kıyafetlerin ise elde bulunanların en gözdesinin giyildiği pozlar... Bununla birlikte fotoğrafların bir kısmında ve görece daha eskilerinde poz verme işinin ciddiye alındığından mıdır yoksa ilk defa fotoğraf çekildiği için nasıl durması gerektiğini bilinmediğinden midir, neredeyse gülmediklerine şahit oldu. Kalabalık fotoğraflarda ise dikkatini bir şey çekti. Evin büyüğünün fotoğrafın merkezinde olduğu diğerlerinin ona göre şekil aldığı protokol kuralları vardır sanki. Bazıları ise, kalabalık fotoğraf çekirtmek her an mümkün olan bir şey olmadığından ve madem parası verilecek, çoluk çocuk dışarıda kimse kalmamasın diye davranıldığını düşündürüyordu. Fotoğrafların bazıları ise o kadar eskiydi ki yüzdeki mimiklerin anlaşılmasının ötesinde kim olduklarının tespitinden uzak olacak kadar bulanıktı. Fotoğraflar albüme yerleştirilirken herhangi bir tarihi sıra gözetilmemişti anlaşılır.

Gözlerini tanıdık simalar üzerinde gezdirmeye devam etti. Bir fotoğrafa geldiğinde yan yana duran çiftin annesiyle babası olduğunu ilk bakışta anladı. Annesi saçlarını o dönemin modası şeklinde kabartmış, babası da saçlarını ensesinden omuzlarına sarkıtmıştı. Kaç yıl önce çekildiğini bilmediği fotoğraftan evliliklerinin ilk yılları olduğu sonucunu çıkardı. Fotoğraftaki halleriyle şu anki hallerini mukayese ettiğinde babasının biraz daha yıprandığına hükmetti. Devamında gördüğü fotoğraf ise onu bir hayli şaşırttı. Fotoğrafta az önce kollarını açıp sarılmak istediği askılı

elbisesini giymiş çocuk, ona tebessüm ediyordu. Saçları dalgalı değil daha düzdü ama nizami olarak yana taranmıştı, daha zayıftı ve ayağında beyaz püsküllü kundura yerine kundura mı naylon ayakkabı mı olduğu tam olarak belli olmayan kemerli ayakkabılar vardı. Fotoğrafın siyah beyaz ve yüzeyinde katlanmış izlenimi veren kırışıklar olmasından dolayı kim olduğu tam anlaşılamıyordu ancak babasının ya da amcasının çocukluğunun olma ihtimali yüksekti.

Sayfaları çevirmeye devam etti. En son ne zaman bakıldığını bilmediği ve birbirine yapışmış albüm sayfalarının birine gelince duraksadı. Dikkatini çeken şey bir fotoğraf mıydı yoksa bir kâğıt parçası mıydı bilemedi. Üç tarafı düzgünce duran kağıdın bir tarafı kesilmişti. Aslında kesilmemiş yırtılmıştı. Üzerinde bir kısmı yırtılan tarafta kalan belli belirsiz rakam ve harfler vardı. Düz kenarlardaki tırtıklardan bunun bir fotoğraf olduğunu anladı. Peki neden ters konulmuştu? Epeydir kimsenin elini sürmediğinden neredeyse emin olduğu bu albümdeki normal fotoğraflar bile insan yüzü görmüyorken bu fotoğraf neden ters konulmuştu? Görünmesi istenmiyorsa albüme hiç konulmaması gerekmez miydi? Albüme bakanlarda kendinde olduğu gibi bakma isteği uyanmayacak mıydı? Kim böyle bir durumda merakını yenip kendini resme bakmaktan alıkoymayabilirdi ki? Alıkoymayacağı gibi diğerlerinden daha fazla merak uyandıracacağı kuvvetle muhtemeldi.

Kafasında oluşan birkaç saniyelik sorulardan ve gelgitlerden sonra heyecanını daha fazla bastıramayarak baş parmağı ile işaret parmağını yırtık fotoğrafın olduğu bölmeye soktu ve yeni bir yırtılmaya sebebiyet vermemek için dikkatle çıkardığı fotoğrafı, yarım daire yaparak çevirdi. Albümdeki diğer fotoğrafların çoğu gibi oldukça eski olan fotoğrafa bir müddet baktı. Fotoğraftaki genç adamın dedesi olduğunu çok geçmeden anladı. Yaklaşık aynı dönemlerde çekildiğini tahmin ettiği dedesine ait bir baş-

ka fotoğraf, babaannesinin odasında duvarda kendi fotoğrafının da diğer köşesinde olduğu tablonun köşesine sıkıştırılmıştı. Peki ama bu fotoğraf neden yırtılmıştı? Dedesinin yanında olduğunu düşündüğü kişi fotoğrafı yırtan için olmaması gereken biri miydi? Yırtmaya sebep dedesi miydi yoksa fotoğraftaki diğer kişi miydi?.. Aklına bir sürü soru hücum etti. Birine cevap bulmaya çalışırken diğeri baş gösterdi. Fotoğrafi yırtıldığı hat boyunca incelemeye başladı. Girinti çıkıntılara dikkat kesildi. Onda oluşan ilk izlenim, fotoğrafın sinirle ya da anlık bir öfke ile yırtılmadığı, bilakis yırtılma hattının dedesinin en yakın sağ omzundan başlayarak ama ötesine de bir milim geçmeyerek aşağı doğru düzgünce ilerlediği şeklindeydi. Aklına az önceki sorulardan arta kalan yeni bir soru geldi: Acaba bu fotoğraf tek miydi yoksa ikinci bir nüshası var mıydı? Eğer varsa fotoğrafın yırtılan tarafta olan meçhul kişisinde miydi? Biraz düşündükten sonra belki de bir dönem varsa bile şu an kalmamış olabileceğine kanaat getirdi. Fotoğrafın hâlâ varlığı farz edildiğinde onun da dedesinden taraf kısmın yırtılmış olabileceği ihtimalinden hareketle fotoğrafa dair yeni varyasyonlar geliştirdi.

Gözlerini tekrar fotoğrafın yırtık sınırında gezdirmeye başladı. Fotoğrafa olanı değil olmayanı bulmak ister gibi bakıyordu artık. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemediğinden gözlerini neredeyse kırpmıyordu. Tekrar fotoğrafın yırtıldığı hat boyunca incelemeye başladı. Son derece dikkatli bir şekilde dedesinin omuzundan aşağı indi. Tam dirsek kısmına geldiğinde durdu. Fotoğrafi büyütmek mümkün olmadığı için hem fotoğrafa yaklaştı hem de fotoğrafı yaklaştırdı. Gömleğin kıvrımları arasında ancak dikkatli bakıldığında görülebilecek bir eli fark etti. Tüm dikkatini, nefesini tuttuğu hâlde aradan görülen ele verdi. Fotoğrafın oldukça eski ve yırtılmış olması tahmin yürütmeyi zorlaştırıyordu. Biraz daha dikkatle bakınca elin kola girdikten sonra havada asılı durma-

dığını, aksine meçhul parmakların dirseğın hemen üst kısmındaki pazyı kavradığını fark etti. Yani fotoğrafta bir samimiyetin olduğu aşıkardı. Gözleri, meçhul elden dedesinin yüzüne kaydı hemen. Dedesinin, yanında bulunan kişinin varlığından ve pazısını kavrayan parmaklardan memnun olduğu, tebessümünde saklıydı. Dedesini böyle tebessüm ettiren kolun sıkıca sarılmış bir dilberin varlığı mıydı yoksa?

Elinin tersiyle bir arkadaşının omuzuna dokunur gibi dokundu parmakları ile bir müddet fotoğrafın üzerine. Parmaklarıyla ritim tuttururken dudaklarında muzırca bir gülüş belirdi, hemen ardından da “Vay, çapkın Refik Bey vay!” nidası döküldü. Yırtık fotoğraftaki elin duruşundan ve açısından bir kadına ait olduğu düşüncesi artık neredeyse kesinlikle kazandı. Yani ona göre bir erkek, poz verirken yanındaki erkeğın koluna girse bile elini bu fotoğrafta olduğu gibi tutmazdı. Elbette ki yanılması da ihtimaldi ama ilk izlenimi bu yöneydi.

Aklına fotoğrafın arkasındaki yazı gelince seri bir parmak hareketi ile fotoğrafı çevirdi. Yazının bir kısmının fotoğraftan ayrılan kısımda olduğunu görünce hayıflandı. Belli ki fotoğraf yırtılırken yazıdaki ve tarihteki bütünlüğün bozulacağı hesap edilmemişti ya da geriye bir şey bırakmama adına bilinçli olarak böyle yırtılmıştı. Gerçi düşündüğü gibi olacak olsa fotoğrafı yırtan kişi harf ve rakam artıklarını da bir şekilde ortadan kaldırır veya üzerini karalardı. Fotoğrafın arkasına da ön kısmındaki gibi bir hayli fikir yürüttükten sonra yırtılma sınırının hemen yanında alt alta yazılmış kısmı inceledi. “...52” sayısını ve altında ise “Aya” yazısını seçebildi. Tarih ve yer isminin yazıldığı anlaşılan bu bilgiler ancak fotoğrafa dair bilgisi olanın yardımıyla anlaşılabilirdi. Bu konuyu babaannesi ile konuşabileceğini düşündü ama sorarken yanlış bir şey söyleyip onu üzmemek adına fotoğraf hakkında bilgisinin olabileceğini düşündüğü annesiyle konuşmaya karar verdi.

Yeniden fotoğrafı çevirip ön yüzüne bakınca sağ alt köşede bulanık bir fotoğraf ve “gökkuşağı” yazısını gördü. İlk defa bakiyormuş gibi dedesinin üzerindeki gömleğe odaklandı. Elinde olmadan “Tabii ya!” diye bir sevinç çığılığı attı. Hemen koşup az önce eğreti bağladığı çuvalı hızlıca açtı ve kıyafetleri kısa bir karıştırmanın ardından gömleğin kolundan çekip çıkardı. Gömleği iki omzundan tutup kendinden biraz uzaklaştırarak inceledi ve tekrar fotoğrafa baktı. Gömlek biraz solgun ve yıpranmış olsa da deseniyle, kocaman yakalarıyla dedesinin üzerindeki gömlekti. Hemen üzerindeki tişörtü çıkarıp çuvalın üzerinde bıraktı ve elinde hayretle tuttuğu gömleği çırpıp tozunu aldıktan sonra sırtına geçirdi. Yüzü şaşkınlık ve gülümseme arasında gidip geliyordu. Üzerine tam oturan gömlekle bir aynanın karşısındaymış gibiydi. Parmaklarının ucuyla yakalarından tuttu ve seri bir şekilde sağa sola dar açılı dönüşler yaptı. Gömlek bu çuvala girene kadar onu dedesinden başka giyen olup olmadığını düşündü. Babası giymiş miydi mesela, emin olamadı. Bir an fotoğraftaki dirsek kıvrımında yuva yapan meçhul el geldi aklına. Sol el parmaklarını gömleğin sağ kol dirsek bölgesinde usulca gezdirmeye başladı. O kadar dikkatliydi ki sanki meçhul elin sahibi yıllar sonrasında kime ait olduğunu bilmediği bir elin kendi eline temasının ürkekliği ile yıllardır orada tuttuğu elini çekecekti. Usulca elini meçhul elin üzerine bıraktı. Üzerine bırakılan elin güvenilirliğine kanaat getiren meçhul el oradan çıkmadı, hatta bulunduğu yere daha da gömülür gibi oldu. Bu şekilde ne kadar kalmıştı hatırlamıyordu. Tam meçhul el ile vedalaşıp gömleği sırtından çıkaracakken annesinin aşağıdan seslendiğini duydu:

“Tayfun, oğlum! Neredesin?”

Annesinin ses tonuna bakılırsa daha önce seslenmiş de duymamış gibiydi. Aşağı inmeden yemesi muhtemel zilgita karşı ka-

fasında savunma geliştirmeye başladı. Annesinin duyacağı şekilde:

“Geliyorum anne!” dedi.

Sırtındaki gömleği hızlıca çıkardı. Çuvalın içine koyarken çuvalın üzerine bıraktığı tişörtünü üzerine geçirdi. Gömleği tekrar almayı düşünmüş olacak ki çuvalın ağzını yine eğreti bağladı. Bir şey olacak korkusuyla elinden bırakmadığı fotoğrafı da yanına almadı ama albümdeki yerine de koymadı. Bavulun içinde en üstteki kitabın ön kapağı ile ilk sayfasının arasına, tırtıklı kısa kenarı hafif dışarı gelecek şekilde bırakıverdi. Bavulun kapağını aynı dikkatle kapatıp ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Elini kapının koluna atıp çıkacaktı ki gözleri az önce kapıya yakın direğe astığı başları halkaya benzeyen demirlere takıldı. Bir müddet baktıktan sonra tekrar eline aldı ve işaret parmağını her ikisinden geçirerek gonklu duvar saatinin sarkacı gibi birkaç defa salladı. Bu salınımlarla birlikte beyni de geriye doğru git geller yaptı ama hatırlayamadığı ve sorarak öğrenebileceğini düşündüğü için daha fazla üzerinde durmadı. Ellerindekileri tekrar aldığı yere astıktan sonra elini kapının koluna atıp hafifçe araladı. Dışarının ışığını içeriye aldıktan sonra elini tombul elektrik düğmesine atıp anahatarı yukarı itti ve adımını dışarıya attı. Kapıyı kapatıp gıcırdayan merdivenlerden aşağı doğru inerken aklında tek bir soru vardı: “O el kime aitti?..”

2. BÖLÜM

Aşağı indiğinde annesinin elleri belindeydi ve gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Soran gözlerle bakan annesinin kızmasına fırsat vermeden çocukluktan beri çoğunlukla yaptığı ama kısmen işe yarayan şirin ifadesini takındı: Hafif tebessüm edip gözlerini hızlı bir şekilde art arda iki defa kırptı. Çocukken işe yarayan belki biraz da Tayfun'u şirin gösteren bu hareket Nevin'de etkisini kaybetmişe benziyordu. Eller de belde olduğuna göre hesaba çekilmenin kaçınılmaz olduğunu anladı. Zaten azarın ve terliğin kızgınlığın ilk anında daha şiddetli olacağını bilmesine rağmen ne yiyecekse yiyip kafasını rahat ettirme taraftarıydı. Nevin sinirli sayılabilecek tonla başı ile çatı katını işaret etti:

“Neredesin oğlum? İki saattir sesleniyorum. Seni gören şurada bir hazine sakladığını ya da bulduğunu zanneder. Girdin mi çıkmak biliyorsun!”

Tayfun annesinin sinirini yatıştırıp normale döndürmeye çalıştı:

“Anneciğim, hazine değilse de aşağı kalır yanı yok. Yalnız bazı hazine kapılarının anahtarı için sanırım yardımına ihtiyacım olacak.”

“Oğlum ne kapısı, ne hazinesi? Deli misin sen!”

Tayfun, annesiyle bir sohbetin kapısını araladığını düşünüyordu ama annesi buna pek niyetli değildi anlaşılan. Başını sağa sola